

ЗВЕРНЕННЯ ДО НОВООБРАНОВОГО ПРЕЗИДЕНТА США

До Високоповажаного Пана

Джан Ф. Кеннеді — Президента

Сполучених Штатів Америки,

Білий Дім, Вашингтон Д. С.

Нью-Йорк, 20. XI. 1960 року.

Високодостойний Пана Президенте!

Звертаюся до Вас, як Почесний Голова Співки Визволення України, що її відновлено на еміграції у 1950 році бувшими підсоветськими українцями, які довгі роки були переслідівані, або репресовані російською окупаційною владою в Україні, як українські "буржуазні націоналісти".

Відновлена Співка Визволення України продовжує справу одноіменної назви організації, що діяла нелегально в 20 роках у підсоветській Україні, як найбільша українська, масова протикомуністична організація не лише в т. зв. Українській РСР, але і в цілому СССР.

Діяльність СВУ в Україні, під керівництвом віцепрезидента Всеукраїнської Академії Наук проф. Сергія Ефремова і керівника її молоді (Співки Української Молоді), Миколи Павлушкова, була такою значною, що Співку Визволення України називали "підпільним урядом України".

Моє звернення до Вас — це голос знищених Москвою за ідеї СВУ сотень тисяч українців, що впали в боротьбі не лише за визволення українського народу, але в боротьбі з загальним ворогом людства, — московським імперіалізмом-комунізмом, об'єктивно, — за свободу всього вільного світу, в тому числі й США.

Під час Другої світової війни, вже за часів німецької окупації України, українські селяни, робітники й інтелегенція заснапили Вище Німецьке Військове Командування письмовими вимогами організувати обмін з Москвою ув'язнених керівників СВУ, що перебували на терені Росії на видатних полонених комуністів.

Це був вияв волі українського народу і його поваги до Співки Визволення України. Тому я вважаю за свій моральний обов'язок говорити також і за тих, що й сьогодні не припиняють боротьби з московським окупантом України на рідних землях, але в умовах комуністично-московського терору не мають змоги висловити свої думки і бажання так, щоб їх почули у вільному, не-комуністичному світі.

Українці, як і всі народи світу з великим занепокоєнням і турботою спостерігають зростання агресивності московського імперіалізму в його комуністичній формі, який через слабкий спротив Заходу неминуче приведе до Третьої світової війни, що може закінчитись знищенням всього людства і його культурних надбань. Сучасне світове становище вимагає невідкладних і рішучих об'єднаних дій всього протикомуністичного світу, зокрема США, і в першу чергу аналізи тих помилок, яких допустився не-комуністичний світ щодо моск-

овсько-комуністичної колоніальної імперії СССР у минулому.

Бо саме ці минулі помилки сприяли комуністичній Москві вирости в світову небезпеку, а повторення тих помилок, що ми їх спостерігаємо під теперішню пору, доведе в наш атомовий вік до світової катастрофи.

Тому я дозволяю собі, Високоповажаний Пана Президенте, звернути Вашу увагу на таку політику США й інших держав, яка ще в 1917-21 роках урядувала московський комунізм, як державну силу від загибелі, з 1921 по 1940 рр., — зміцнила становище комуністичної Москви, а з 1940 року і до наших днів продовжує систематично підсилювати агресора Москву за рахунок послаблення самих себе.

Однією з найбільших помилок, що їх допустився демократичний Захід, зокрема США, було і є ігнорування національно-державних аспірацій народів, примусово влучених в СССР.

Відомі 14 пунктів кол. президента США Вудро Вільсона, його засади державної суверенності поневолених націй, були вжиті на практиці після Першої світової війни лише до кількох країн: до Польщі, Чехословаччини, Югославії, Мадярщини і Балтійських держав.

Щодо інших народів, поневолених ще царським російським колоніалізмом: українського, білоруського, туркестанського, грузинського й інших, тодішній Державний Секретар США Лянсинг, став на шлях ігноранції їх національних прагнень, але по стороні збереження цілості колоніальної російської імперії.

В додаток до того, коли в 1917 році повстали національно-суверенні демократичні держави: Українська Народня Республіка, Грузія, Білоруська Республіка й інші, тодішній уряд США не тільки не підтримав боротьби за свободу українського й інших поневолених Росією народів, але ціла, так звана "Антанта" на чолі зі США, підтримали реакційних генералів царської Росії: Денікіна, Врангеля, Юденіча й інших, які душили національно-визвольні рухи на теренах колишньої Росії і боролися за реставрацію й цілість колоніального панування Російської Імперії.

Як противагу політиці "Антанти", в той самий час Ленін навпаки висунув демагогічно-тактичне гасло російського большевизму "самостійності націй, аж до відокремлення" і тим почав завойовувати, на жаль, прихильність поневолених Росією націй.

Українська Народня Республіка, що три роки боролася осамітнена з московським большевизмом, як з окупантом України, була теж подолана. Таким чином ще тоді Захід врятував комуністичну Москву від загибелі та підготував ґрунт для пізнішого створення новітньої тюрми народів — СССР.

Під час Другої світової війни Гітлер також зігнував національно-державні прагнення неросійських народів, і це було однією з головних причин поразки Німеччини на Сході Європи. Національно-державні прагнення українського народу під час Другої світової вій-

ни яскраво виявилися в організації й боротьбі Української Повстанської Армії (УПА). УПА, як вияв волі українського народу, є майже самотнім прикладом в новітній історії, — армії без держави, що билася на два фронти: з московським і німецьким окупантами України.

Щоб подолати УПА, вже по закінченні Другої світової війни, уряд ССРСР, був змушений укласти спеціальну угоду з комуністичними урядами своїх сателітів Польщею й Чехословаччиною.

Організатор і перший командир УПА, Т. Бульба-Боровець, сьогодні є головою Головної Управи Спільки Визволення України.

З цих фактів, що свідчать про незламну волю українського народу до відновлення своєї національної й державної незалежності, Західні держави, зокрема США, не зробили належних висновків. Але ці висновки зробили знову диктатори з Московського Кремля, спочатку Сталін, а пізніше Хрущов. Щоб задовольнити національно-державні прагнення українського народу, хоча б на зовні, уряд ССРСР настояв прийняти Українську СРР, як нібито окрему суверенну державу, до Об'єднаних Націй, дозволив український державний комуністичний прапор, комуністичний український гімн, організацію міністерства зовнішніх справ і інші атрибути самостійності. А в той самий час США почали провадити хибну політику, заступаючи погляд, що справа визволення неросійських народів, є лише внутрішньою справою ССРСР, а речник політики США, у питанні Східної Європи, у вигляді приватних кіл, так званого Американського Комітету Визволення, висунув проросійську і наскрізь помилкову теорію "непередрішенства", що до самостійності неросійських народів, окупованих червоною Росією. Ця політика "непередрішенства" АКВ зайшла так далеко, що навіть резолюції Конгреса США про "тиждень поневолених народів" було виключено з його радіопередач за залізну заслонку, а передано уривки зі своїми коментарями, які цілковито викривили визвольний зміст декларації.

З московської преси відомо, що якраз ця декларація про поневолені нації, викликала страшну лють Москви, а зокрема Хрущова, бо з самого початку існування советського режиму й по сьогодні вже більше як 40 років, комуністично-московська влада проводить непримиренну боротьбу з "буржуазним націоналізмом" поневолених Росією народів, і на першому місці стоїть боротьба з українським націоналізмом.

Диктатори з Москви бояться визвольних рухів поневолених ними націй більше від атомової бомби, бо перемога цих рухів означає розпад московської колоніальної імперії й падіння комуністичного режиму без атомової війни.

Тому непередрішенська політика західних держав, особливо США, що дякуючи своїй могутності стоїть на чолі не-комуністичного світу, щодо національних прагнень поневолених Московією націй і в першу чергу української (найбільшої, після російської нації на Сході Європи і в цілому слав'янському світі) лише підтримує нашого спільного ворога Росію і тому є шкідливою для національних інтересів самих США.

Другою найважливішою помилкою, якої допустився не-комуністичний світ, а найбільше США, з погляду

правдивих знавців Сходу Європи є політика співіснування з ССРСР.

Згідно засади колишнього прем'єр-міністра Англії Ллойд-Джорджа, що "торгувати можна і з людоїдами", — західні держави, за час між Першою і Другою світовими війнами, торговельними кредитами, поставками матеріалів та надсилкою різних фахівців до ССРСР, допомогли комуністичній Росії відбудувати тяжку промисловість і енергетичне господарство. Тим самим вони допомогли диктаторам у Кремлі створити базу для потужної військової промисловості, що в своєму дальшому розвитку сьогодні стала засобом для підбою вільного світу та загрожує існуванню самих США.

І не зважаючи на те, що Москва порушила в той або інший спосіб майже всі нею підписані міжнародні угоди та договори, ще й сьогодні США розглядають ССРСР, як нормальну державу?

В наслідок цього політика співіснування з боку США, Англії й інших країн, ще більше посилилась за гаслом "торгівля є найкращим шляхом порозуміння між народами". Це самовбивче підсилювання військової потужності агресора провадиться з боку західних демократичних держав безупинно і у величезних розмірах, навіть і після провокативних виступів Хрущова на 15-ій сесії ООН, і ультиматумів щодо Берліну, продовжуючи плекати наївну віру в те, що з Московією можна домовитися шляхом розподілу світу на сфери впливів між великими державами, і вбачаючи в торгівлі з московським агресором можливість запобігти Третій світовій війні.

Західні демократії, і США в першу чергу, не враховують того, що ця наскрізь помилкова політика, якраз наближає війну.

Таку помилку вже зробив під час Другої світової війни бувший президент США Рузвельт, який так далеко пішов на зустріч бажанням Сталіна, що просто подарував ССРСР пів Європи, дав Москві вільну руку в Азії і склав з нею нещасливі для цілого світу угоди в Ялті, Тегерані й Подсдамі. Ця помилка президента Рузвельта привела сьогодні світ до межі нової війни.

Трагедія нашого часу полягає в тому, що, на жаль, не зважаючи на ці вже з'ясовані помилки минулого, ця небезпечна політика і зараз має тенденції до ще більшого поширення, зокрема в США.

Московсько-комуністичне розуміння "співіснування", за багаторазовими висловами Хрущова, спрямоване на ідейне і матеріальне роззброєння Заходу у холодній війні не військовими засобами.

"Співіснування треба правильно розуміти — це продовження боротьби двох соціальних систем, боротьби мирними засобами. Без війни. Ми вважаємо, що це є боротьба економічна, політична й ідеологічна, але не військова" — так дослівно заявив Хрущов через два тижні після розмови з президентом США Д. Айзенгавером у Кемп Дейвід.

В одній із своїх промов у Варшаві Хрущов заявив: "Звичайно, що для нас ясно, що ми не можемо вічно співіснувати. Один із нас (комунізм чи капіталізм) мусить піти до могили. Ми не хочемо до могили. Вони (Західні Держави) теж не хочуть до могили. Що мусимо робити? Ми мусимо їх до могили штовхнути."

Оже, користаючи з співіснування, Москва поволі цей демократичний світ до могили й штовхає. Співіс-

нування дає Москві можливість через інфільтрацію демократичного суспільства вести підривну роботу проти кожної суверенної демократичної держави з середини. Співіснування дає червоному Китаєві можливість безкарно загарбати Тибет і винищувати тибетанців, але заперечує право Заходові рятувати Мадярщину й мадярський народ від московських танків і багнетів. Сьогодні червона Москва, шляхом співіснування, без війни, вже зайняла свої вихідні позиції на Кубі біля самої брами США. На засадах співіснування на наших очах робляться Москвою енергійні кроки, що до опанування з середини країн південної Америки, африканських, Індії, Ляосу й інших. Відкрито підготовляється загарбання Західнього Берліну й "визволення" Формози.

У боротьбі з демократією й свободою, комуністична Москва скрізь шукає собі союзників, особливо в національних визвольних рухах тих країн, що вона їх має на меті опанувати, рівночасно жорстоко придушуючи такі ж самі національно-визвольні рухи у вже опанованих Росією країнах, що вона їх включила до складу "республік" ССРСР, чи своїх сателітів.

США роблять навпаки — ігнорують національні прагнення поневолених Москвою націй, своїх природних союзників?

Логічний висновок з усього цього такий, що за весь час існування комуністичної Росії, як новітньої колоніальної імперії й до сьогодні, цілу політику Заходу, а в тому числі й США, можна окреслити, як політику втрачених можливостей, як політику, що нібито має на меті забезпечити мир, але насправді, через запровадження в життя помилкових політичних концепцій, лише прискіпує Третю світову війну. Є незаперечним фактом, що вже більше, як 40 років, Москва знаходиться в безупинному наступі, а Західній світ у відступі. Тому немає найменшого сумніву в тому, що за таких умовин, Москва, користаючи зі співіснування і з помилкової політики "стримування" (автором якої є Дж. Кенан), переступить межі, мовчазно встановленого розподілу світу на сфері впливу.

Таке може трапитися в Берліні, також на Кубі, в Ляосі, по відношенню до Формози або африканських країн, чи десь в іншому неспокоїному пункті земної кулі. І не-комуністичному світові доведеться тоді або скапітулювати перед Москвою, а це значить, що увесь він стане колонією червоної Росії, або західнім демократам на чолі із США треба буде вести оборонну війну за власне існування в дуже не сприятливих обставинах, що вони їх самі створили, своєю помилковою політикою що до ССРСР.

Якогось третього шляху вже тоді не буде! Але цей третій шлях є ще відкритий сьогодні. Третя можливість ще не є втрачена. Ще є 5 хвилин перед 12-ою! І поки ця 12-га година ще не пробила, США мають можливість спинити назавжди дальший наступ червоно-московського імперіалізму!

Ключем цієї справи є перебудова Сходу Європи, без війни, шляхом внутрішніх національно-соціальних революцій у сфері панування комуністичної Росії. Національно-визвольні рухи народів, поневолених Росією, не лише в сателітах, але і у першу чергу в середині самого ССРСР, дають цю неповторну можливість уникнути війни й побудувати світ на справедливих національних і соціальних підвалинах. Створення умовин

для революційної праці національно-визвольних рухів народів, що їх силою тримає в обіймах Москва, унеможливить ведення нею тотальної війни.

І є можливості створити ці умовини, не наражаючи борців за свободу на зайві репресії й передчасне пролиття крові.

Високодостойний Пане Президенте!

Доля поставила США на чолі сил, що змагаються за свободу.

На чолі США американський народ поставив Вас. Тому дальший розвиток світових подій в значній мірі лежить у Ваших і в інших обранців американського народу, в Конгресі і в Сенаті, руках.

В зв'язку зі всім вище сказаним, дозволю собі звернути Вашу увагу на декілька пропозицій, що будуть корисними й можуть стати вирішальними в боротьбі за свободу цілого людства, а саме:

1) Декларація Конгресу визвольної політики США, не в теорії, а на практиці. Всебічна підтримка організацій проти комуністичних національно-визвольних рухів народів ССРСР і буде виявом тієї визвольної політики.

2) Проти активної діяльності комуністичних п'ятих колон, що ними диригують з московського Кремля, в кожній вільній країні, а зокрема в США мусить бути дана належна відповідь з боку проти комуністичних держав. Бити Москву її ж зброєю, це є шлях перемоги вільного світу. Треба Москву змусити до оборони, але для цього Захід мусить сам перейти від оборони до наступу!

Жадна комуністична держава, в тому й ССРСР і Китай, не спроможна розбудувати тяжку промисловість, цю базу воєнної індустрії власними силами. Економіка ССРСР не може витримати реалізації обіцяної нею економічної допомоги своїм сателітам і іншим країнам в Азії й Африці. Але торговельна політика Заходу, зокрема США, рятує Москву від компромітації і банкрутства. Векселі Хрущова, що їх він видав різним урядам, допомагають йому оплачувати США, Англія, Канада й інші не-комуністичні держави. Ця допомога московській колоніальній імперії з боку Заходу, постачанням всіляких матеріалів, прислужилася вже до того, що червоний Китай незабаром вийде на міжнародню арену, як атомовою силою, а інші московські сателіти, разом взяті, вже сьогодні створюють значний мілітарно-індустріальний комбінат, що з матеріалів Заходу продукує засоби масового знищення, призначені для вжитку в Третій світовій війні проти того ж Заходу.

3) Припинення цієї самовбивчої торговельної політики з боку США й інших, всіх без винятку демократичних держав, є одним з важливих засобів переходу Заходу в наступ. Жадної торгівлі з агресорами! Тотальне ембарго на постачання товарами й сировинцями всіх без винятку країн, що знаходяться під контролею Москви!

Конференції по роззброєнню, з одночасним постачанням військового значення матеріалів, є одним з трагічних парадоксів політики співіснування.

Але найголовніше за все, Захід мусить нарешті зрозуміти, що гола техніка навіть велика перевага в техніці атомової зброї, не може вирішити проблеми поразки чи перемоги в зударі між ідеями свободи й тоталітаризму.

літаризму. Цю перемогу вирішать лише ідейні настани тих людей, в чийх руках ця зброя перебудуватиме.

Тому Хрущов за основу своєї "мирної" політики бере величезну, у світових масштабах ним запроваджену, безкомпрімісову боротьбу за людські душі. А Захід, цю найважливішу для нього, вирішальну зброю, майже цілковито занедбав. Наприклад, пропаганда "правди про комунізм", що її провадять США по радіо, у часописах тощо, є такого невдалого змісту, що вона в цілому приносить більше шкоди для самих США, і є лише доброю допомогою для Москви.

Навіть в США до сьогодні не створено жадної поважної протикомуністичної ідеології, як системи, що не лише роззбріла б псевдонаукові підстави комунізму, але дала б людству нові перспективи життя, суспільні, національні й соціальні, хоч про невідкладну потребу такої ідеології, говорять і пишуть на Заході беззастанно.

Дотепер демократичний світ, навіть не зробив жадної поважної спроби вибити з рук комуністичної Москви її найсильнішу зброю — комуністичну ідеологію.

Принципи й схему ідеології, що побудована на висновках новітньої науки, розробила Спілка Визволення України, яка охоче буде співпрацювати з відповідними колами США в справі дальшої розробки і поширення цієї ідеології особливо в тій частині світу, що є під пануванням комуністичної диктатури.

Поширення цих конкретних протикомуністичних ідей потрібне й на Заході, що стане на перешкоді комуністичному прониканню й підривної діяльності комуністичних п'ятих колон в демократичних державах.

Високодостойний Пане Президенте!

Ключ для розв'язання сучасної світової проблеми лежить в державній і політичній перебудові Сходу Європи, й ціла ця перебудова залежить від правильного вирішення українського питання. Україна, з її 42 мільйонами населення і з її індустріальним потенціалом, що дорівнює промисловим спроможностям Польщі, Чехословаччини, Румунії і Югославії разом узятих, є однією з найбагатших стратегічною сировиною країн світу. Україна з її безупинною боротьбою проти російського колоніалізму й комунізму є Ахіллевою п'ятою цілого СССР. Від падіння окупаційного московського ре-

жиму на Україні і встановлення її державної суверенності, залежить сила чи слабкість російської колоніальної імперії, однаково чи червоної, чи білої.

Через це боротьба українського народу за відновлення своєї державності є проблемою світовою!

Немає жадного сумніву в тому, що коли б українці на чолі з Гетьманом Мезепою, разом зі шведами, були перемогли російського царя Петра I-го в битві під Полтавою, ще на початку 18-го сторіччя, чи коли б Українська Народня Республіка в 1918-1921 рр., перемогла б в тодішній війні большевицьку Москву, то комуністична Росія сьогодні не загрожувала б цілому світові.

Ми просимо Вас, Пане Президенте, підтримати в Об'єднаних Націях справу про "ліквідацію колоніалізму" в світі, постановивши Україну в центрі цієї проблеми. Тим більше, що вимоги українського народу, щодо своєї національно-державної суверенності, спираються і на пар. III Атлантийської Хартії, цієї правової підстави організації Об'єднаних Націй, у якому сказано:

"...вони (держави, що підписали Хартію в тому й СССР, прим. Н. П.) висловлюють бажання бачити повновленими в суверенних правах і в державній автономії нації, які були подолані силою".

Тому, що у 1920 році Російська Федеративна Соціалістична Республіка в офіційній війні подолала силою й окупувала Українську Народню Республіку, згаданий III-ій параграф Атлантийської Хартії, цілком і повністю, відноситься й до України.

На підставі цього параграфу Росія мусить вивести з території України свої війська і свій окупаційний апарат.

Прошу прийняти, Пане Президенте, від Спілки Визволення України, й від мене особисто найкращі побажання здоров'я і гарних успіхів у Вашій відповідальній праці на користь всього людства, що прагне справедливого миру й свободи для всіх.

З глибокою до Вас пошаною—

Почесний Голова Спілки Визволення України

Наталія Павлушкова

(Підпис)